

הוא רצה בילד מבלי להתחתן. לכן פירסם מיכתב במדור

„מיכתבים לרותי“ בפסוקים התוצאות היו מפתיעות

מודעה, ילד וחתונה

בעל-מודעה איציק אבנרי
היה קליק מידי בינינו...

רה בעיסקי-מודעות. מאוחר יותר השלימו ההורים. האב, יוסף אבנרי, איש-עסקים בענף הבנייה ובענפים אחרים, החליט שדיסקוטק זה דבר פשוט מדי, ושהוא הולך לעשות מועדון-תיאטרון כמו שהוא זוכר, מהימים הטובים של שנות ה-60. האב נכנס בשותפות עם רודו אל-הרר ומתי כספי. המקום תיפקד כל ימות-השבוע כמועדון לפי טעמו, וכי-סופר-שבוע הפעיל אותו הבן כריסקוטק לצעירים.

עסקיו של אבנרי הצעיר שיגשגו. תוך שנה הוא עזב את סוודון החי-רכש את מועדון פינווין בדרום-העיר. מועדון גדול במשולש-הבידור התל-אביבי, ברחוב יורדיה-הסירה. גם שם הפך המקום קטן מדי, ואז לקח אבנרי את קולנוע דן, ובמקביל רכש את מועדון פינווין בדרום-העיר. שני המועדונים עוברים עד היום, נושאים רווחים נאים, אבל הבעלים התעייף קצת מחיייה-לילה, ובעיקר הת-עייף נפשית אחרי הדקירה בסכין בחזית קולנוע דן.

באותו סוף-שבוע יצא בפעם הרא-שונה מזה שש שנים את העיר לשם בילוי באילת. מותו של הבחור השפיע עליו מאוד, הוא אומר. „חשבתי שאני מבין כליכך טוב את הנוער. לא הייתי מאמין שרוב כזה עלול לקרות. כתר-צאה מן המיקרה, והפירסומים עליו בעיתונים ובטלוויזיה, החלטתי לפרוש לאט-לאט.

„כיום נמצאים המועדונים שלי ב-הפעלה בירי אנשי-מיקצוע אחרים, אנשים שהיו סביבי כל השנים, שלמדו ממני את העבודה. הם מפעילים, ואני מפקח עליהם בצורה צמודה.“ לפני חודש היה לאיציק קשר לא-נעים עם המיטרה. הפעם הוא לא חיפש שומר-סף מקרב השוטרים, ולא מדובר באירוע רועש, שבו המיטרה באה לדרוש שקט. הפעם הוא נצטר על-ידי המיטרה במשך שבוע ימים בבית-

מות חרשים. כשאני בא הביתה, אני צריך מקום שבו אוכל לשים את הראש ולנוח. אני לא רוצה עוד חזית להיאבק בה, בנוסח: מה זה, חזרת בשעה כזו או אחרת.

היא היתה מוכנה לקבל את זה, ואז הבנתי שאין לנו בעיה להיכנס למיט-גרת של נישואין.

לא הייתי עם אף אחד, אף פעם, והי-רעיון די מפתח אותי, כי אני זקוק לל-בד שלי, כאשר אני מגיע הביתה. לכן ברור שהרעיון לבוא הביתה ולמצוא שם עוד מישהו הפחיד אותי כל השנים. אבל עכשיו אני מתחיל, לאט-לאט, להתרגל לרעיון הזה. ברור שאני לא היחיד ששוב את זה, זה בוודאי קורה לזוגות רבים לפני החתונה. אני משער שזה לא כליכך רבים נורא, לחיות יחד, אם כליכך רבים חיים במיטרה.

אני לא מהעניינים, וגם לא מהקמ-צנים. אני מפנק את רעיה. כל מה שהיא צריכה, כל מה שהיא רוצה, היא מק-בלת. בינתיים אנחנו גרים בדירות נפר-דות. היא גרה עכשיו בדירה שכורה, מאוד יפה, בצפון תל-אביב. יש לה שם וידיאו וטלוויזיה כולן, וידיאו וט-לוויזיה בחדר-השינה, מכונת-כביסה, מייבש כביסה, מיקרוגל, מקרר חדש, גדול מאוד. כשהבאתי את המקרר היא שאלה אם אני מתכנן שיבכה לילדים.

עד כאן סיפורו של אבנרי.

דקירה * „ב, קולנוע דן“

א יציק אבנרי, עסקים: הוא הת-חיל בגיל הרך של 21 עם עיסקי המועדונים שלו. בשלב הראשון היה שומר-סף במועדון התיאטרון. מאוחר יותר הפך בעל המועדון הזה. הוא עשה זאת, בהתחלה, בכוחות-עצמו. הוריו לא רצו להתפשר על פחות מדוקטור או עור-דין, הוא אומר, ולא היתה לו שום אפשרות לבקש מהם עד

מלכד זאת, בית-החולים בירושלים, מישוב לרך, ששם היא-תלד, הוא בית-חולים דתי, וזה לא נעים. ונוסף על כל אלה, הסיבה העיקרית שבגללה אנחנו מתחתנים היא ההורים, שלי ושלך. אבא שלי אמר לי: „שלא תחשוב שאצלנו זה יעבור ככה“ הוא ממישפחה עיראקית, לא מקבל את כל החיים המודרניים האלה, למרות שלו ולאמי יש ראש פתוח.

והסיבה הכי חשובה, יותר מהכל: אני רוצה קורס-יכל בטובת הילד. ראיתי מה קורה ברכנות, כאשר הלכתי להירשם שם, מה קורה לילדים להורים לא-נשואים. מטרשים את הילדים האלה כמשך שנים, כאשר הם רוצים להתחתן. מחייבים אותם ככל מיני אישורים ובי-דיקות, דוחים אותם כל-יזשוב, נותנים להם 1000 פסטים למלא, כדי לוודא שהם באמת יהודים, ולא קרובי-מיש-פחה מדרגה ראשונה, ודברים מסוג זה. חשבתי גם על טובת הילד כאשר הוא יהיה בגן ובבית-ספר. אני לא רוצה שהילד שלי יהיה יוצא-דופן בגלל הר-עיונות המטרופים שלי.

או החלטנו, ביחד, שאם אנחנו כבר הולכים להיות הורים, אם יש לנו ילד משותף, ואם אנחנו אובדים זה את זה, ונחמד לנו להימצא זה עם זה — אז למה לא להתחתן? זו בסך-הכל חתיכת נייר, המראה על איוו מיטרה מסו-יית.

אני זקוק * „לבד“

ר עיה יודעת שהיא לא הכירה אר-תי בקונצרט של הפילהרמונית בי-היכל-התרבות. היא יודעת בדיוק כמה אני עוסק, באילו שעות אני חוזר הב-ית — 3, 4, או 5 לפנות-בוקר, היא מבינה ותומכת בזה. היו לנו שיעות על זה. אמרתי לה שכל היום והלילה אני נאבק בהמון חזיות, עם ספקים, עור-דין, אמנים, ארגונים, חווים למקור-כי

ידעתי שמה שבצעם אני אוהב זה יל-דות צעירות, ואני לא חושב שילדה בגיל הזה יכולה לגדל, לטפל ולחנך את הילד שלי. לכן עשיתי את ההפרדה הזאת, בין בנות שאיתן יצאתי, לבין תוכניות רציניות שהיו לי. היות והיה לי קשה למצוא בחורה מתאימה לגידול ילדים, מבין החוגים שבהם הסתובבתי, התחלתי לחשוב, לפני שנה, כשמלאו לי 27, איך מכירים את הבחורה הזאת.

נוצר הקשר עם רעיה לוי. ריברנו פעמיים בטלפון, ראינו שיש על מה לדבר, ובאתי לפגוש אותה. היא גרה אז בירושלים. בפעם הראשונה, בעצם, הבנתי שעם אחת כזאת, מבוגרת יותר, זה לא כמו עם ילדה בת 17, שאותה אפשר לשלוח הביתה כמוני, אחרי הסכס.

אז למה * „לא“

ע עם רעיה מצאתי עניין, גם לשבת ולשוחח. היה קליק מידי בינינו. היא מצאה-הן בעיניי, ואני — בעיניה. התחיל קשר קבוע בינינו. הייתי ישן אצלה, היא היתה ישנה אצלי. הקשר, שהתחיל במטרה לעשות ילד ביחד, הפך די מהר להיות קשר ללא תיכוננים לילד — קשר רגיל, והרגשה שאם יבוא ילד, מה טוב. כעבור כמה חודשים היא סיפרה שהיא בהריון. מאוד התרגשתי. או

ל פני חמש שנים אמר איציק אבנרי, בראיון בהעולם הזה, שהוא רוצה שיהיה לו ילד בגיל 27. בגיל 28 בדיוק ייוולד ילדו. „כתבו עלי או שאני פלייבוי, שא-ני לא חושב להתחתן“, אומר איציק אב-נרי. „אמרת שזה לא נכון, ואני דווקא חושב להתחתן; בעוד חמש שנים, וגם רוצה להקים מישפחה.

„מהיום שנכנסתי למועדונים ולעס-קים, כל מה שאמרתי, בעיתונות ובשי-חות עם אנשים, התגשם. פשוט ככה. זה כאילו לפי תסריט, לאורך כל הדרך.“

מי היה * „מאמין“

א ת איציק אבנרי היכרתי לפני שנים, כאשר התחיל את דרכו כ-עיסקי-מועדונים. כתבתי עליו פעמים אחרות, אבל זה היה תמיד על בינו. גם כאשר ריברנו, סתם-כך, בינינו, זה היה ברור-יכלל על העסקים שלו. מעולם לא גלשנו לחיים הפרטים.

לפני שנה הוא הפתיע אותי, כאשר צילצל, והפעם לא בענייני עסקים. הוא סיפר לי על החלום שלו, שיהיה לו ילד, אבל אמר שהוא לא רוצה להתחתן. הצעתי לו שיפרסם מיכתב כמדור סוכ-תבים לרותי.

המיכתב פורסם בהעולם הזה (2624) בדצמבר 1987.

המיכתב שפורסם ב„מיכתבים לרותי“

הוא רוצה ילד

אוי, כמה שאני אוהבת את המיכ-תבים האלה, יוצאי-הדופן. הנה עוד אחד כזה. „אני רוצה ילד“, כותב (25/87). „אני בן 26, איש-עסקים מצליח, למרות גילי הצעיר. רוב הב-יתים חתים בגיל זה עדיין אינם מסודרים כחיים, אבל רצה המזל, ואני בפירוש כן. אוהב מאוד ילדים, אבל כרגע קצת חושש מחתונה. חושש מאובדן-העצמאות, מחיים במיטרה, במר-סד, כפי שקוראים לזה. אני לא רגיל לרווח איפה הייתי, מה עשיתי. צי-פורידרו, עצמאי לגמרי מגיל 20, ובינתיים ככה אני אוהב את זה.“ „אני 1.78 מטר, מכהנה-גוף ספור-טיבי, עיניים ירוקות, שיער חום. נאה

לכל הרעות. מעוניין בקשר מיוחד, שונה, עם בחורה או אשה, שרוצה ללדת תינוק. אם היא תרצה שהילד (או הילדה) יגדלו אצלי, אין בעיות, בשמחה. אם היא רוצה אותה אצלה, זה גם כן בסדר מצדד, בתנאי שלא תהיינה הגבלות בפגישותי איתו. הייתי רוצה שתהיה לי אפשרות שווה להשתתף בגידולו ובחינוכו. אני מבטיח לילד את כל הדברים הטובים שבבעולם. כל מה שילד, ואי-חרכך נער (או נערה), עשויים לר-צות. אני רוצה לתת את כל אהבה-ההתמכה. מקווה להכיר בחורה נאה, סימפטית, פיקחית, מעניינת, שרר-צהבאמת-באמת להיות אם טובה. הגיל לא משנה, שיהיה כגבול הר-גיון.“

התחלנו לחשוב בצורה רצינית יותר על הנושא הזה של ביחד. חשבנו שנוכל לקיים מישפחה ואורח-חיים סדיר, ללא נישואין. חשבנו שאנחנו מאוד ליכ-רליים, והתחלנו לחיות בצורה רגילה. אבל החברה שסובבת אותנו לא קיבלה את העניין — חברים שלה, שיש להם ילדים, אמרו לה שלא זאת הדרך. הילדים שלהם שואלים אותם שאלות על רעיה, ואיך זה שהיא לא נשואה, והיא בהריון.

בכל מקום שאליו היא הולכת, רושמים באופן אוטומטי — נשואה. אם זה בקופת-חולים, בבית-חולים, בעי-רייה — רואים אשה בהריון, ומניחים שהיא נשואה. ואז, כאשר שואלים לשם האב, היא אומרת — אבנרי, ואו רוש-מים: רעיה אבנרי. כאשר היא אומרת „אני לא רעיה אבנרי“, עושים לה פר-צוף תמה, מבקשים הסבר.

התגובה הראשונה הגיעה מבחורה רווקה בצפון הארץ. איציק פגש אותה, אבל זה לא היה זה. המתעניינת השניה היתה רעיה לוי, אני מכירה אותה, ולא הייתי מעלה על דעתי שזה מה שהיא רוצה בחיים, ילד ללא נישואין. מעולם לא אמרה לי דבר כזה. ניסיתי לומר לה דברים כמו: מה את צריכה דבר כזה? תתאהבי, תתחתני, תלדי — כמו כולם. אבל רעיה אמרה שהיא רוצה להכיר את איציק אבנרי. מי היה מאמין.

סיפר איציק אבנרי: מערכות-היחסים שהיו לי עד היום היו עם ילדות בנות 17 ו-18. ידעתי שאני רוצה במישפחה ובילדים, למרות שחתונה לא היתה לי בראש. חשבתי רק על ילדים משלי, לא על האמא של הילדים. בגלל מערכות-היחסים שהיו לי,